

EL MÓN CAURÀ.
LES REINES S'ALÇARAN

FURYBORN

LLIBRE I. L'ORIGEN DE LES DUES REINES

CLAIRE LEGRAND

CLAIRE LEGRAND

FURYBORN

LLIBRE I. L'ORIGEN DE LES DUES REINES

Traducció de Lluís Delgado

Fanbooks

Títol original: *Furyborn. The Empirium Trilogy. Book 1*
© 2018, Claire Legrand
Coberta i disseny d'interior: © 2018, Sourcebooks, Inc.
Disseny de coberta i il·lustració de David Curtis
© de la traducció: 2019, Lluís Delgado Picó
© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A, 2019
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: abril del 2019

Fotocomposició: Realització Planeta
ISBN: 978-84-17515-29-4
Dipòsit legal: B. 4.945-2019
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotnesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Rielle

«El comandant Dardenne em va venir a veure en plena nit amb la seva filla als braços. Feien olor de foc; portaven la roba socarrimada. El comandant gairebé no podia parlar. Jo no l'havia vist espantat fins a aquell dia. Em va plantar la Rielle als braços i va dir: “Ajuda’ns. Ajuda-la. No deixis que me la prenguin”».

TESTIMONI DEL GRAN MAGISTRAT TALIESIN BELOUNNON
SOBRE LA IMPLICACIÓ DE LADY RIELLE DARDENNE
EN LA MASSACRE DE L'ENCALÇ DELS FAVORS,
29 D'ABRIL DE L'ANY 998 DE LA SEGONA ERA

Dos anys abans

La Rielle Dardenne va entrar com una exhalació al despatx d'en Tal i va deixar caure a l'escriptori el missatge que havia portat el pardal.

—La princesa Runa és morta —va anunciar.

Ella no hauria dit que estigués *emocionada*, exactament, però feia tantes dècades que Celdària, el seu regne, i Borsvall, el veí del nord-est, vivien en un estat de tensió que gairebé resultava irrellevant quan un vaixell mercant celdarià s'enfonsava davant la costa de Borsvall o quan les patrulles frontereres d'ambdós regnes s'esbatussaven.

Ara bé, l'assassinat d'una princesa de Borsvall sí que era tota una notícia. I la Rielle en volia analitzar fins a l'últim detall.

En Tal va sospirar, va deixar la ploma i es va passar les mans tacades de tinta pels cabells rossos despentinats. La flama d'or polit que duia a la solapa va llambregar sota la llum del sol. Es va girar cap a la Rielle i la va mirar amb una expressió que no acabava de ser ni de desaprovació ni divertida.

—Potser hauries de considerar l'opció de no semblar tan contenta per l'assassinat d'una princesa —va suggerir-li.

La Rielle va seure a la cadira de l'altra banda de l'escriptori.

—No és que me n'alegri. Simplement, m'intriga. —La Rielle va estirar el paper per recuperar-lo i va tornar a llegir les paraules escrites en tinta—. Llavors creus que va ser un assassinat? L'Audric ho pensa.

—Promet-me que avui no faràs cap bestiesa, Rielle.

La noia li va dedicar un somriure dolç.

—Quan he fet jo una bestiesa?

En Tal va arquejar una cella.

—La guàrdia de la ciutat està en alerta màxima. Vull que et quedis aquí, segura al temple, per si passés alguna cosa. —Li va agafar el missatge i va revisar el text—. Per cert, com ha arribat això a les teves mans? No contestis, ja ho sé. T'ho ha donat l'Audric.

La Rielle es va posar tensa.

—L'Audric em manté informada. És un bon amic. Quin mal pot fer?

En Tal no va contestar, però no calia.

La Rielle es va ruboritzar.

—Si m'has de dir alguna cosa, endavant —va engegar-li—. Si no, comencem la classe.

En Tal la va observar un moment més i, a continuació, es va girar i va agafar quatre llibres enormes que reposaven al prestatge que tenia al darrere.

—Té —va dir, ignorant l'expressió rebel de la Rielle—. T'he marcat alguns fragments que vull que llegeixis. Avui dedicarem la classe a estudiar en silenci. I després et faré una prova, o sigui que ni et passi pel cap llegir-te'ls només per sobre.

La Rielle va mig aclucar els ulls en veure el llibre de dalt de tot de la pila.

—*Història abreujada de la Segona Era, Volum I: Les conseqüències de les Guerres Angelicals.* —Va fer una ganyota—. No sembla gaire abreujada.

—Qüestió de perspectiva —va dir en Tal, i va tornar a centrar-se en els papers que tenia sobre la taula.

El racó favorit de la Rielle al despatx d'en Tal era el seient al costat de la finestra amb vistes al pati del temple principal. Al damunt hi havia una pila de coixins escarlata amb rivets d'or i, quan seia i balancejava les cames al sol, gairebé aconseguia oblidar que hi havia un món enorme més enllà del temple i de la seva ciutat; un món que ella no veuria mai.

Es va instal·lar a la vora de la finestra, es va treure les botes de dues puntades de peu, es va apujar la faldilla amb vores de blonda i va reposar els peus descalços a l'ampit. El sol de primavera li escalfava les cames, i ben aviat es va posar a pensar en l'esplendor que exhibia l'Audric els dies radiants i assolellats com aquell. En com li brillava i li crepitava la pell, com si supliqués que la toquessin.

En Tal es va escurar la gola i va desconcentrar la Rielle.

En Tal la coneixia massa bé.

Va obrir la *Història abreujada*. El lloc del volum va crui-xir, i mentre donava una ullada al text minúscul i descolorit es va imaginar que llançava el llibre per la finestra, al pati del

temple, cap a on desfilaven els ciutadans per participar a les pregàries matinals i pregar, sens dubte, perquè guanyessin els genets de la cursa d'aquell dia pels quals havien apostat. Les ànimes deleroses no només omplien la Pira, el temple d'en Tal, on els ciutadans adoraven Sint Marzana, el brasardent, sinó que també es congregaven a la Casa de la Llum i la Casa de la Nit, als Banys i al Firmament, a la Forja i al Fortí. A tots set temples xiuxiuejaven pregàries als set sants i els seus elements.

Pregàries malaguanyades, va pensar la Rielle amb un entusiasme despectiu i punyent. *Els altres genets semblaran nens muntats en ponis comparats amb mi.*

Va passar algunes pàgines i es va mossegar l'interior del llavi fins que es va notar prou calmada per parlar.

—He sentit a dir que als territoris de Borsvall hi ha molta gent que culpa Celdària de la mort de la Runa. Nosaltres no faríem una cosa com aquesta, oi?

La ploma d'en Tal va xerricar sobre el paper.

—No, per descomptat.

—De tota manera, tant se val si és veritat o mentida, no trobes? Si els consellers del rei Hallvard el convencen que nosaltres hem assassinat la seva filla, ens declararà la guerra d'una vegada.

En Tal va deixar caure la ploma i va fer un esbufec emprenyat.

—Avui no podré treballar, oi?

La Rielle es va empassar un somriure. *Si sabessis fins a quin punt és veritat el que acabes de dir, estimat Tal.*

—Perdona'm per tenir preguntes sobre el clima polític del nostre país —va dir—. Això també s'inclou a la categoria de coses de les quals tenim prohibit parlar per si el meu pobre cervell vulnerable esclata de tant d'estrès?

Les comissures dels llavis d'en Tal van dibuixar un somriure fugaç.

—Sí, és possible que Borsvall ens declari la guerra.

—No sembles gaire preocupat per aquesta possibilitat.

—Ho trobo improbable. Fa dècades que estem a tocar de la guerra amb Borsvall, però mai no s'ha produït. I *mai* no es produirà, perquè, tot i que el poble de Borsvall és bel·licós, el rei Hallvard no té bona salut i no és idiota. Arrasaríem el seu exèrcit. No es pot permetre una guerra contra ningú, i encara menys contra Celdària.

—L'Audric m'ha dit... —La Rielle va titubejar. Una sensació incòmoda li va baixar per la gola—. L'Audric diu que creu que la mort de la princesa Runa i la rebel·lió dels esclaus a Kirvaya signifiquen que ha arribat l'hora. Que s'acosten les reines.

El silenci va embolcallar la cambra com una mortalla.

—A l'Audric sempre l'ha fascinat la profecia —va dir en Tal amb calma, en un to enganyós—. Fa anys que busca indicis de l'arribada de les reines.

—Doncs aquesta vegada sembla força convençut.

—Amb una rebel·lió d'esclaus i una princesa morta difícilment n'hi haurà prou per...

—Però segons el Gran Magistrat Duval hi ha hagut tempestes a l'altra banda de l'oceà, a Meridian —va pressionar-lo la Rielle, escodrinyant l'expressió d'en Tal—. Han arribat a terres tan llunyanes com Ventera i Astavar. Són tempestes estranyes, fora de temporada.

En Tal va parpellejar. *Ab*, va pensar la Rielle. *Això no ho sabies, oi?*

—Les tempestes fora de temporada són molt habituals —va replicar en Tal—. L'empirium segueix camins misteriosos.

La Rielle es cargolava els dits a la faldilla i es consolava

pensant que, ben aviat, portaria els pantalons i les botes de muntar, i el coll de la brusa obert li permetria sentir la brisa.

Seria a la línia de sortida.

—L'informe que vaig llegir deia que una tempesta de sorra al sud de Meridian havia obligat a tancar el port de Morsia durant dies.

—L'Audric hauria de deixar d'ensenyar-te tots els informes que passen pel seu escriptori.

—L'Audric no em va ensenyar res. Aquest el vaig trobar tota sola.

En Tal va arquejar una cella.

—Vols dir que vas entrar d'amagat al seu despatx quan ell no hi era i li vas regirar els papers.

La Rielle es va posar vermella.

—Buscava un llibre que m'havia oblidat.

—És clar. I què diria l'Audric si sabés que has estat al seu despatx sense el seu permís?

—No li importaria. Tinc permís per entrar-hi sempre que vulgui.

En Tal va tancar els ulls.

—Lady Rielle, no pots visitar les estances privades del príncep hereu dia i nit com si res. Ja no ets una nena. I no ets la seva promesa.

La Rielle es va quedar sense alè per un instant.

—En soc plenament conscient.

En Tal va agitar una mà i es va aixecar de la cadira, posant punt i final a tota conversa sobre la profecia i les seves reines.

—Avui la ciutat està atapeïda de gent i és imprevisible —va valorar mentre travessava l'habitació per anar a servir-se una altra tassa de te—. La notícia de la mort de la princesa Runa s'escampa entre la gent. En un clima com aquest, l'empirium també pot actuar d'una manera imprevi-

sible. Potser hauríem d'iniciar un seguit de pregàries per asserenar les nostres ments. Enmig del caos del món, la flama que crema ens serveix d'àncora que ens subjecta en pau a l'empirium i a Déu.

La Rielle el va mirar fixament.

—No facis servir la veu de magistrat, Tal. Et fa semblar vell.

En Tal va sospirar i va fer un xarrup de te.

—Soc vell. I també m'he tornat rondinaire gràcies a tu.

—Amb trenta-dos anys no pots dir que siguis vell, sobretot quan ja ets el Gran Magistrat de la Pira. —Va fer una pausa. Havia de mesurar bé les paraules—. No m'estranyaria que et nomenessin el proper Arcont. Sens dubte, amb una persona tan talentosa com tu al meu costat, podria veure l'Encalç des de la teva llotja sense perill...

—No intentis afalagar-me, Lady Rielle. —En Tal la va mirar amb uns ulls que espurnejaven. Aquell era el Tal que a ella li agradava, el brasardent ferotge, i no el mestre beat—. No és segur que surtis en aquest moment, i pot ser perillós per a tota la resta si alguna cosa t'encén i perds el control.

La Rielle va tancar la *Història abreuçada* d'una revolada i es va aixecar del seient de la finestra.

—Maleït siguis, Tal.

—No diguis aquestes coses al temple, si us plau —va renyar-la en Tal per sobre la vora de la tassa.

—Ja no soc una nena. De debò et penses que no soc més conscient de les coses? —La veu de la Rielle va adoptar un to burleta—. «Preguem plegats per calmar-te, Rielle». «Canthem una cançó sobre santa Katell la Magnífica perquè no pensis en aquestes coses». «No, Rielle, no pots anar al ball de màscares. Potser oblidaries qui ets i potser t'ho passaries bé, Déu no ho vulgui». Si fos pel pare, em passaria la resta de

la vida tancada amb el nas ficat en un llibre o preguntant de genolls, i em fuetejaria cada cop que tingués un pensament irat. A tu també t'agradaria que visqués d'aquesta manera?

En Tal la va mirar impassible.

—Si viure així hagués de garantir la teva seguretat i la de tots els altres? Sense cap mena de dubte.

—Tancada com si fos una delinquent.

La Rielle va sentir que li pujava per dins una sensació de frustració que coneixia prou bé, però la va reprimir amb energia. No pensava perdre el control, sobretot aquell dia.

—Sabies que quan hi ha una tempesta el pare em porta a les estances dels servents i em dona adormidora? L'herba m'adorm, i llavors el pare em tanca i em deixa allà.

En Tal va callar un moment i, finalment, va contestar:

—Sí.

—Abans m'hi barallava. Ell m'agafava, em clavava bufetades i em tapava el nas fins que jo no podia respirar i havia d'obrir la boca. Llavors m'entaforava el vial entre els llavis i m'obligava a beure, i tot i que l'escopia, em forçava a empassar-me'l mentre em xiuxiuejava tot el que jo havia fet malament a la vida. M'adormia cridant-li com l'odiava i, quan em despertava, la tempesta ja havia passat.

Es va fer un silenci més llarg que l'anterior.

—Sí —va replicar en Tal en un to suau—. Ja ho sé.

—Es pensa que les tempestes són massa provocadores per a mi. Diu que em donen *idees*.

En Tal es va escurar la gola.

—Això va ser culpa meva.

—Ja ho sé.

—Però la idea del medicament va ser seva.

La Rielle el va fulminar amb la mirada.

—I tu el vas intentar convèncer perquè no ho fes, oi?

En Tal no va contestar, però a la Rielle li va bullir la sang en veure la seva expressió pacient.

—Ara ja no m'hi barallo —va continuar—. De seguida que sento un tro, baixo directament. Ni tan sols espero que m'ho demani. M'he tornat una noia patètica.

—Rielle... —En Tal va sospirar i va negar amb el cap—. Ja t'he dit tot el que et podia dir.

La Rielle se li va acostar i va deixar que la solitud que normalment dissimulava davant seu —i davant de tothom— li suavitzés les faccions. *Va, bon magistrat Belounnon. Compa-deix la teva dolça Rielle.* En Tal va ser el primer de desviar la mirada. Una ombra de llàstima li va solcar la cara i la mandíbula se li va tibar.

Perfecte.

—Si pogués, em faria dormir tota la vida —va dir la Rielle.

—El teu pare t'estima, Rielle. Pateix per tu.

La Rielle es va notar de sobte una escalfor a la punta dels dits que s'intensificava al mateix ritme que la ira que sentia. En un rampell tossut de fúria, va permetre que s'acumulés. Era conscient que no ho hauria de fer, que un esclat només li complicaria la tasca de fugir d'amagat, però, tot d'una, tot plegat li era ben igual.

El teu pare t'estima, Rielle.

Un pare que estima la seva filla no la té presonera.

Va agafar una espelma de l'escriptori d'en Tal i va contemplar amb una satisfacció lúgubre com la metxa s'encenia amb una flama crepitant i rebel. Mentre la mirava de fit a fit va imaginar la fúria que l'aclaparava com un riu desbordat, de les ribes del qual vessava un flux constant d'ira que alimentava la flama que tenia a les mans.

La flama va créixer i va assolir la mida d'una ploma pri-

mer, després la d'una daga i, per acabar, la d'una espasa. Totes les espelmes van seguir l'exemple de la primera i van formar un bosc de talls feréstecs.

En Tal es va aixecar de l'escriptori i va agafar el preciós escut polit del seu suport al racó de l'habitació. Tots els elementals de la història, tots els mestres de l'aigua i els cantavents, tots els forjaombres i tots els brasardents com en Tal havien de fer servir un invocador, un objecte físic forjat amb les seves pròpies mans, per accedir al seu poder. El seu poder singular, l'únic element que podien controlar.

Però no era el cas de la Rielle.

Ella no necessitava cap invocador, i el foc no era l'únic element que l'obeïa.

Els controlava tots.

En Tal se li va col·locar al darrere. Aguantava l'escut amb una mà i va repenjar l'altra amb suavitat sobre la de la Rielle. Quan era una nena i encara pensava que estimava en Tal, aquella mena de contacte sempre l'emocionava.

En aquell moment, però, es va plantejar seriosament la possibilitat de clavar-li un cop de puny.

—En nom de santa Marzana la Brillant —va murmurar en Tal—, oferim aquesta pregària a les flames, i que l'empirium escolti la nostra súplica i ens doni força: «Flama de peus lleugers, no cremis amb fúria i destemprança. Crema ferma i autèntica, crema neta i crema lluent».

La Rielle es va haver de contenir per no dir paraules dures. Detestava pregar. Cadascuna d'aquelles paraules familiars li semblava un nou barrot a la gàbia que el seu pare i en Tal havien construït per a ella.

El tinter de l'escriptori d'en Tal, els vidres de la finestra oberta, la tassa de te mig buida i tota la cambra van començar a tremolar.

—Rielle? —va cridar-la en Tal, canviant l'escut de posició.

La Rielle va notar l'escalfor de la tensió en augment del cos d'en Tal, que, situat darrere d'ella, ja es preparava per regar el foc amb el seu poder. Molt a desgrat seu, la preocupació que percebia en el to de veu de l'home li va provocar una fiblada de remordiment. Sabia que en Tal actuava de bona fe. Desitjava amb desesperació que ella fos feliç.

No com el seu pare.

La Rielle va abaixar el cap i es va empassar la ràbia. Al cap i a la fi, el que havia estat a punt de fer potser li hauria posat en Tal en contra per sempre. Li podia concedir aquella petita victòria.

—No cremis amb fúria i destemprança —va repetir, tancant els ulls.

Es va imaginar deixant de banda fins a l'última engruna d'emoció, aïllant-se de tots els sons i tots els pensaments fins que dins el seu cap només hi havia un vast camp de foscor que només trencava el minúscul punt de llum de la flama que tenia a les mans.

Finalment, va deixar que la foscor també engolís la flama i es va quedar sola en el buit fred i silenciós de la seva ment.

L'habitació es va calmar.

La mà d'en Tal es va retirar.

La Rielle va sentir que tornava a col·locar l'escut al suport. La pregària l'havia purificat, i després del rampell d'ira sentia... no res. Un cor buit i un cap clar.

Quan va obrir els ulls, els tenia secs i cansats. Es va preguntar amb amargor com seria viure sense el llast constant de les pregàries en els seus pensaments advertint-la sobre els propis sentiments.

Les campanes del temple van tocar onze vegades i a la

Rielle se li va accelerar el pols. Podia sentir el senyal de la Ludivine en qualsevol moment.

Es va girar cap a la finestra. Prou de pregàries i de llegir. Tots els músculs del seu cos irradiaven energia. Volia *cavalcar*.

—M'estimo més ser morta que viure com la presonera del meu pare —va dir per fi, incapaç de reprimir aquell últim comentari incisiu i petulant.

—Morta com la teva mare?

La Rielle es va quedar glaçada. Va mirar en Tal, que no va apartar la mirada. Aquell grau de crueltat l'havia sorprès. Se l'hauria esperat del seu pare, però no d'en Tal.

El record llunyà de les flames va llambregar a través del seu camp de visió.

—El pare et va ordenar que traguessis el tema si em descontrolava gaire? —va preguntar, mantenint un to uniforme i fred—. Per l'Encalç i tot plegat.

—Sí —va contestar en Tal, impassible.

—Doncs m'alegra informar-te que només he matat una vegada. No cal que t'amoïnis.

Passat un moment, en Tal es va posar a ordenar els llibres que tenia damunt l'escriptori.

—Tot això és tant per la teva seguretat com per la de tots els altres. Si el rei descobrís que hem estat amagant la veritat sobre el teu poder tots aquests anys... Ja saps què podria passar. Sobretot al teu pare. I tanmateix ho fa perquè t'estima més del que arribaràs a entendre mai.

La Rielle va riure amb sarcasme.

—No és prou motiu per tractar-me d'aquesta manera. No l'hi perdonaré mai. I algun dia, tampoc t'ho perdonaré a tu.

—Ja ho sé —va dir en Tal, i en sentir la tristesa de la seva veu, la Rielle va estar a punt de compadir-lo.

Va estar-ne a punt.

Però llavors es va sentir un gran terrabastall a baix, seguit d'un crit d'alarma inconfusible.

La Ludivine.

En Tal va clavar a la Rielle la mirada familiar que li havia dedicat tantes vegades; com ara quan, als set anys, havia desbordat el seu estany als Banys; o com quan, als quinze, l'havia enxampat la primera vegada que havia anat d'amagat a la taverna de l'Odo. Aquella expressió que volia dir: «Què he fet per merèixer aquests treballs?».

La Rielle li va retornar una mirada innocent.

—Espera't aquí —va ordenar-li—. Parlo seriosament, Rielle. Em sap molt greu que et sentis frustrada, i t'ho dic de tot cor, però hi ha més coses en joc a banda de la injustícia que suposa que t'avorreixis.

La Rielle va tornar al seient del costat de la finestra amb l'esperança que la seva expressió semblés prou avergonyida.

—T'estimo, Tal —va dir, i el fet que fos veritat va ser suficient per fer que s'odiés una mica.

—Ja ho sé —va replicar ell, i a continuació es va posar la toga de magistrat i va sortir per la porta.

—Magistrat, és Lady Ludivine —va dir una veu presa de pànic al passadís. Pertanyia a un dels joves acòlits d'en Tal—. Senyor, de seguida que ha arribat a la capella s'ha posat pàl·lida i s'ha desplomtat. No sé què ha passat!

—Crideu el meu sanador —va ordenar-li en Tal—, i envieu un missatge a la reina. Deu ser a la seva llotja, a la línia de sortida. Digueu-li que la seva neboda s'ha posat malalta i que no anirà amb ella.

Un cop van haver marxat, la Rielle va somriure i es va calçar les botes.

Esperar-se allà?

Ni parlar-ne.

Va travessar a correuita la sala d'estar que precedia el despatx d'en Tal i va enfilear pels passadissos de marbre amb vetes vermelles. El terra dels passadissos estava emmoquetat amb una catifa flonja guarnida amb brodatats d'elaborades flames resplendents. Sobre el parquet de l'entrada del temple, polit fins que havia adquirit un to daurat tornassolat, l'activitat era bulliciosa perquè fidels, acòlits i servents es dirigien a tota velocitat a les portes punxegudes de les capelles.

—És Lady Ludivine —va xiuxiuejar una jove acòlita a la seva acompanyant just quan la Rielle els passava pel costat—. Sembla que s'ha posat malalta.

La Rielle va somriure i es va imaginar tothom tafanejant sobre la pobra i encisadora Ludivine, que jeia tràgicament al terra del temple. Segur que la Ludivine assaboria que li dispensessin tantes atencions, i també aquell recordatori que tota la capital es movia com un titella sota els fils del seu senyor.

Tanmateix, després d'allò, la Rielle li devia un favor enorme.

Fos quin fos, pagava la pena amb escriure.

El cavall de la Ludivine era al costat del seu just davant del temple. El custodiava un mosso de cavallerissa que semblava a punt de patir un atac de pànic. Va reconèixer la Rielle i es va aclofar, alleujat.

—Dispenseu-me, Lady Rielle, em podríeu dir si Lady Ludivine es troba bé? —va preguntar.

—No en tinc ni la més remota idea —va replicar la Rielle, i es va enfilear a la sella de muntar.

Va fer petar les regnes i la seva euga va cavalcar per la carretera principal que connectava la Pira i el centre de la ciutat. Els cascots de l'animal repicaven sobre les llambordes. Al seu voltant s'alçava una munió desordenada de cases i

temples; parets de pedra grisa decorades amb gravats d'escenes de la creació de la capital, teulades arrodonides de coure brunyit, columnes esveltes embolcallades per heures en flor, fonts blanques coronades per imatges dels set sants pregant. Havien arribat tants visitants procedents d'arreu del món a Âme de la Terre per veure l'Encalç, que l'aire fresc de la primavera semblava carregat i feixuc. La ciutat feia olor de suor i d'espècies, de cavalls intranquils i de diners inquietos.

La multitud s'apartava alarmada a banda i banda del cavall al galop de la Rielle, i li cridaven renecs irats fins que la reconeixien i callaven. Va guiar l'euga a través dels carrers sinuosos i es va dirigir a les portes principals de la ciutat amb el cos garratibat pels nervis.

Però aquell dia no estava disposada a rendir-se al seu poder.

Estava decidida a participar a l'Encalç dels Favors, com podia fer qualsevol ciutadà, per demostrar al seu pare que es podia controlar, fins i tot quan la seva vida corria perill i la mirava tota la ciutat.

Estava decidida a demostrar, a ell i a en Tal, que mereixia viure una vida normal.